

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **RN servis EU, s.r.o.**
sídlem Úzká 38, Prštice
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 449/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2016, č.j. JMK 77456/2016, sp.zn. S - JMK 71399/2016/ODOS/Př,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2016, č.j. JMK 77456/2016, sp.zn. S - JMK 71399/2016/ODOS/Př, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice ze dne 11.4.2016, č.j. OSDD/200587/2015-8, kterým bylo rozhodnuto o správním deliktu žalobce podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítá, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku, přestože žalobce sdělil totožnost řidiče, který vozidlo řídil. Prvostupňový správní orgán se spokojil s tvrzením označeného řidiče, že vozidlo žalobce neřídil a neměl ho zapůjčené. Prvostupňový správní orgán měl podle žalobce vyzvat označeného řidiče k podání vysvětlení a k předložení důkazů na podporu jeho tvrzení, neboť bylo zřejmé, že označený řidič se bude bránit. Jestliže žalobce označil podle prvostupňového správního orgánu za řidiče D. P. nepravdivě, mělo být zahájeno správní řízení pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Dále žalobce namítá, že prvostupňový správní orgán neuvedl, z jaké konkrétní úřední činnosti jsou mu některé skutečnosti známy. Správním spisem podle žalobce neprochází žádný doklad o tom, že označený řidič byl žalobcem označen účelově.
3. Podle žalobce prvostupňový správní orgán neprokázal, zda bylo zařízení na měření rychlosti Ramer 10T použito bez lidské obsluhy jako automatizovaný prostředek; podle žalobce Ramer 10T není schopen pracovat samostatně bez lidské obsluhy. Žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, ačkoli nebylo nařízeno ústní jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování, čímž bylo podle žalobce zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces. Ve vyrozumění o konání dokazování mimo ústní jednání nebyl žalobce poučen o tom, že se žalobce může prováděného dokazování zúčastnit. Žalobce dále namítá, že v místě, kde byla změřena rychlost vozidla (62 km/h), je stanoven rychlostní limit 70 km/h – podle žalobce se tak řidič vozidla přestupku nedopustil. Samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v rozporu s ústavním pořádkem, neboť stanoví nesplnitelnou povinnost.
4. Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit pro nezákonnost. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí a navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou; na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s. Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.
8. Žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
9. Přestože je zákonodárcem zvolená objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace v tuzemském právním řádu (u fyzické osoby) neobvyklá, není nemožná. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.6.2016, č.j. 6 As 73/2016-40, vyplývá, že povinnost provozovatele vozidla stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, jejíž porušení je sankcionováno dle § 125f zákona o silničním provozu, není v rozporu s ústavním pořádkem, a stejně tak z Úmluvy o ochraně základních práv a svobod Rady Evropy neplyne, že by správní trestání bylo možné pouze na půdorysu subjektivní odpovědnosti. Totožný názor zastává také zdejší soud. Soud se neztotožnil ani s namítanou nesplnitelností povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (které po provozovateli vozidla vyžaduje zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem), tak sice klade na provozovatele určité nároky, nikoli však nesplnitelné. Takový požadavek na vlastníka, resp. provozovatele vozidla je projevem právní zásady „vlastnictví zavazuje“. Soudu je přitom z úřední činnosti známo, že Ústavním soudem byl již posuzován § 125f zákona o silničním provozu, který na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“). Ústavní soud návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22.12.2015, sp.zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
10. Žalobce namítá, že prvostupňový správní orgán neučinil dostatečné kroky ke zjištění řidiče vozidla. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností projedná správní delikt provozovatele vozidla pouze tehdy, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Z výzvy ze dne 5.11.2015, č.j. 200587/2015-1, plyne, že prvostupňový správní orgán vyzval žalobce dle § 125h zákona o silničním provozu. Žalobce (zmocněnec žalobce – ODVOZ VOZU s.r.o.) ve vyjádření ze dne 30.11.2015 označil za řidiče vozidla D. P. Předvolání k podání vysvětlení ze dne 15.12.2015 zaslané na adresu místa pobytu D. P. vyzvednuto nebylo. Teprve výzvu ze dne 27.1.2016 zaslanou na adresu Horky nad Jizerou 11, 294 73 Brodce nad Jizerou si D. P. dne 29.1.2016 převzal. Z kopie e-mailu ze dne 31.1.2016, která je žurnalizována ve správním

spisu, je zřejmé, že D. P. popřel, že by vozidlo žalobce řídil – „...*ve všech mě doručených výzvách o podání vysvětlení, jsou tvrzení nepravdivá, zmíněná vozidla jsem neřídil a ani, jsem je neměl zapůjčena...*“. Z vyjádření D. P. je také patrné, že za řidiče vozidla v souvislosti s podezřením ze spáchání přestupku byl označen opakovaně. Prvostupňový správní orgán uvedl, z jakých správních řízení mu je známa osoba D. P. (str. 2 prvostupňového rozhodnutí). To podle zdejšího soudu plně postačuje pro vymezení, z jaké úřední činnosti mu je osoba D. P. známa; prvostupňový správní orgán nedovožoval účelovost jednání zmocněnce žalobce z konkrétní listiny, nýbrž z toho, že je D. P. označován týmhž zmocněncem opakovaně u vozidel různých provozovatelů. Pak podle zdejšího soudu nebylo nutné do spisu jakoukoli písemnost vztahující se k D. P. z jiných správních řízení zakládat. Nadto namítá-li žalobce, že postup prvostupňového správního orgánu mu znemožnil předložit důkazy na podporu svých tvrzení o řidiči vozidla, pak nic nebránilo žalobci, aby tyto důkazy přiložil k žalobě, což neučinil. Podle zdejšího soudu tedy prvostupňový správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a žaloba je v této části nedůvodná.

11. Namítá-li žalobce, že prvostupňový správní orgán měl zahájit řízení dle § 10 odst. 1 písm. d) namísto § 10 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, pak ani v této části neshledává soud žalobu důvodnou. Dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nesmí provozovatel vozidla přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. Ze sdělení žalobce (jeho zmocněnce) žurnalizovaných ve správním spisu soudu vyplývá, že žalobce za řidiče vozidla označoval D. P. Jestliže žalobce od počátku tvrdil, že jeho vozidlo řídil D. P. – a z listin ve správním spisu je zřejmé, že šlo o existující fyzickou osobu – neměl prvostupňový správní orgán důvod zahajovat správní řízení pro porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.
12. Žalobce dále namítá, že zařízení na měření rychlosti nebylo použito jako automatizovaný prostředek bez lidské obsluhy. Z listiny „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice - stanovisko“ Policie České republiky ze dne 9.7.2015, č.j. KRPB-113014-4/ČJ-2015-0600DP-TICH, je zřejmé, že Policie České republiky dle § 79a zákona o silničním provozu určila Městské policii Židlochovice místo ke stacionárnímu měření rychlosti v obci Rajhradice. To odpovídá údajům v ověřovacím listu č. 213/15 žurnalizovaného ve správním spisu (č.l. 4). Silniční radarový rychloměr RAMER 10T „...*byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze.*“. Podle bodu 2.6 ověřovacího listu byl silniční radarový rychloměr na ulici Hlavní v Rajhradici umístěn ve skříní (výrobní číslo skříně 15/0013). Zdejšímu soudu tak z listin žurnalizovaných ve správním spise vyplývá, že rychlost vozidla žalobce byla změřena zařízením bez lidské obsluhy a zdejší soud proto nepřistoupil k provedení žalobcem navrženého důkazu (návod k obsluze radarového rychloměru). Z uvedeného je také zřejmé, že měření rychlosti probíhalo v obci. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu smí řidič jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, není-li místní úpravou provozu na pozemních komunikacích nejvyšší povolená rychlost zvýšena (§ 18 odst. 7 zákona o silničním provozu). Žalobce vyjma obecného tvrzení v průběhu správního řízení ani v žalobě nenavrhл provedení důkazu, kterým by bylo prokázáno, že na měřeném místě byla místní úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h. Podle soudu je tak žaloba v této části nedůvodná, neboť rychlost vozidla byla změřena prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez

obsluhy dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, a to v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h.

13. Podle žalobce bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces z důvodu vydání napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí bez nařízení ústního jednání. Dle § 49 odst. 1 správního řádu nařídí správní orgán ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Zákon o silničním provozu nestanoví, že by muselo být v rámci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařízeno ústní jednání vždy (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2016, č.j. 1 As 166/2015-29). Ve vztahu k čl. 6 Úmluvy o ochraně práv a základních svobod pak Evropský soud pro lidská práva kupříkladu v rozhodnutí ze dne 17.5.2011 ve věci Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, uvedl, že zásahem do práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Úmluvy není absence ústního projednání dopravního přestupku, jestliže správní spis obsahuje dostatečné podklady a obviněný měl možnost zpochybňovat spáchání přestupku v písemném vyjádření před správními orgány i soudy. Z oznámení prvostupňového správního orgánu ze dne 2.3.2016, č.j. OSDD/200587/ 2015-6, je zřejmé, že provádění důkazů mimo ústní jednání (provedení důkazů listinami obsaženými ve spise) dne 6.4.2016 v 8:00 hodin bylo žalobci prostřednictvím jeho zmocněnce oznámeno. Současně byl žalobce vyrozuměn o možnosti vyjádřit se v tomto čase také k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Zmocněnec žalobce byl podle zdejšího soudu dostatečně kvalifikovanou osobou na to, aby mu bylo zřejmé, že se provádění důkazů může zúčastnit. Správním spisem ani neprochází podklady, které by indikovaly nezbytnost nařízení ústního jednání. Žalovaný ani prvostupňový správní orgán tedy podle soudu nepochybili, jestliže nenařídili ústní jednání, neboť listinné podklady, ze kterých žalovaný a prvostupňový správní orgán vycházel, byly založeny do spisu a žalobce měl možnost se s těmito listinami seznámit (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2016, č.j. 2 As 33/2016-53). Žaloba je tak i v této části nedůvodná.
14. Zdejší soud tak má za to, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náhrada nákladů řízení

15. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. června 2018

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu